

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΤΙΛΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΜΑΡΤΙΟΥ 2014. ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ.

Τῆς ἀναστῆλωσεως τῶν ἁγίων καὶ σεωτῶν εἰκόνων (843 μ.Χ.), τῶν
Τεσσαράκοντα μαρτύρων τῶν ἐν τῇ λίμνῃ τῆς Σεβαστείας μαρτυρησάντων .
Ἔτος 7^ο Τεύχος 288

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΗΛΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟ- ΣΜΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

Λάμπρου Κ.Σκόντζου, Θεολόγου - Καθηγητού

Η Α' Κυριακή των Νηστειών είναι αφιερωμένη στην μεγάλη εορτή της Ορθοδοξίας μας. Σύμφωνα η Εκκλησία εορτάζει με κάθε λαμπρότητα, με κύριο χαρακτηριστικό του εορτασμού την περιφορά των ιερών εικόνων και την ανάγνωση του Συνοδικού της Ζ' Οικουμενικής Συνόδου σε

όλους τους ναούς.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας μας όρισαν να εορτάζεται η ημέρα αυτή σε ανάμνηση της παύσης της εικονομαχίας και της οριστικής αναστήλωσης των ιερών εικόνων από την ευσεβή βασίλισσα του Βυζαντίου Θεοδώρα (μετέπειτα αγία της Εκκλησίας μας) στις 4-3-843. Το γεγονός αυτό θεωρήθηκε μείζονος σημασίας διότι με τις αποφάσεις της Ζ' Οικουμενικής Συνόδου (787), ολοκληρώθηκε η διατύπωση της δογματικής διδασκαλίας της Εκκλησίας μας (τριαδολογικό και χριστολογικό δόγμα). Η εικονομαχική έριδα (726-843) υπήρξε άλλωστε ένας θλιβερός σταθμός της εκκλησιαστικής ιστορίας, η οποία προξένησε αφάνταστη φθορά στο σώμα της Εκκλησίας. Μέσα όμως από αυτή τη λαίλαπα βγήκε και κάτι θετικό, η διατύπωση της θεολογίας των ιερών εικόνων, η οποία κατ ουσίαν, όπως θα δούμε, είναι επέκταση και ανάπτυξη του χριστολογικού δόγματος.

Όπως είναι γνωστό το πρόβλημα της εικονομαχίας το προκάλεσαν παράγοντες έξω από την Ελληνορθοδοξία. Ο Ιουδαϊσμός και ο Ισλαμισμός θεωρούν τον εικονισμό ως ειδωλολατρία. Γενικά η λαοί της Μέσης Ανατολής απεχθάνονται την εικονική τέχνη, γι' αυτό και πέρασε αυτή η νοοτροπία στις θρησκείες τους. Αντίθετα ο Ελληνισμός, η πιο ευγενική έκφραση του παγκοσμίου πολιτισμού, όχι μόνο δέχεται τον εικονισμό, αλλά και τον προήγαγε σε ύψιστη τέχνη.

Ο Χριστιανισμός στην ορθόδοξη μορφή του, όπως είναι γνωστό, απόρριψε τις προλήψεις του παρελθόντος και υιοθέτησε κάθε αξία που

προάγει την ανθρώπινη προσωπικότητα. Ο Ελληνισμός έδωσε άπειρα στοιχεία χρήσιμα στη νέα πίστη. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο Ελληνισμός στην γνήσια μορφή του μεταστοιχειώθηκε ως Χριστιανισμός και συγκεκριμένα σε Ελληνορθοδοξία!

Η απaráμιλλη εικονική ελληνική τέχνη παραλήφθηκε από την Εκκλησία και χρησιμοποιήθηκε για την ποιμαντική Της διακονία. Η εικόνα από την εποχή των κατακομβών μέχρι σήμερα λειτουργεί ως το βιβλίο των αγραμμάτων στους ναούς. Για να είναι αυτό σύμφωνο με την θεολογία της Εκκλησίας μας, οι Πατέρες διατύπωσαν προσεκτική διδασκαλία σύμφωνα με τις βιβλικές επιταγές.

Βεβαίως η Παλαιά Διαθήκη απαγορεύει ρητά την προσκύνηση ομοιωμάτων -ειδώλων του Θεού (Έξοδ.20,4), αλλά μέχρι τότε ο Θεός ήταν άγνωστος στους ανθρώπους, και γι' αυτό είχαν αντικαταστήσει τη λατρεία του Θεού με ξόανα και άλλα ομοιώματα. Αυτή τη λατρεία απαγορεύει η Παλαιά Διαθήκη. Στην Καινή Διαθήκη, την εποχή της χάρητος, ο Θεός έγινε άνθρωπος στο πρόσωπο του Χριστού, «ο Λόγος σάρξ εγένετο και εσκήνωσεν εν ημίν, και εθεασάμεθα την δόξαν αυτού» (Ιωάν.1,14). Τον είδαμε, τον ακούσαμε «και αι χείρες ημών εψηλάφησαν» Αυτόν (Α' Ιωάν.1,1), «Ημείς δε ανακεκαλυμμένω προσώπω την δόξαν Κυρίου κατοπτριζόμεθα» (Ι.Δαμασκ. P.G.94,1328). Η πραγματική ενανθρώπησή Του μας υποχρεώνει να Τον θεωρούμε τέλειο άνθρωπο, όπως και τέλειο Θεό. Κατά συνέπεια ως πραγματικός άνθρωπος μπορεί ακόμα και να εικονισθεί, διαφορετικά η μη παραδοχή του εικονισμού Του σημαίνει μη παραδοχή της πραγματικής ενανθρώπησής Του.

Οι μεγάλοι Πατέρες και διδάσκαλοι της Εκκλησίας μας, που αναδείχθηκαν μέσα

από τη λαίλαπα της εικονομαχίας, διατύπωσαν το ορθόδοξο δόγμα με προσοχή και ευλάβεια. Η προσκύνηση της ιερής εικόνας του Χριστού και των άλλων ιερών προσώπων του Χριστιανισμού δεν είναι ειδωλολατρία, όπως κατηγορούνταν από τους εικονομάχους, αλλά η τιμή απευθύνεται προς το εικονιζόμενο πρόσωπο, καθότι «η της εικόνας τιμή επί το πρωτότυπον διαβαίνει» (Μ.Βασίλειος P.G. 32,149) και «Προσκυνούμεν δε ταις εικόσιν ου τη ύλη προσφέροντες την προσκύνησιν, αλλά δι' αυτών τοις εν αυταίς εικονιζόμενοις» (Ι. Δαμασκ. P.G.94 1356). Η ευλογία και η χάρη που λαμβάνει ο πιστός από την προσκύνηση των ιερών εικόνων δίνεται από το ζωντανό ιερό πρόσωπο και όχι από την ύλη της εικόνας.

Η εικόνα έχει επίσης τεράστια ποιμαντική χρησιμότητα. Μια εικόνα, σύμφωνα με γλωσσική έκφραση, αξίζει περισσότερο από χίλιες λέξεις. Αυτό σημαίνει ότι μέσω της εκκλησιαστικής εικονογραφίας οι πιστοί βοηθούνται να αναχθούν στις υψηλές πνευματικές θεωρίες και στο θείο.

Οι εικονοκλαστικές αρχές της εικονομαχικής περιόδου δυστυχώς υιοθετήθηκαν στη συνέχεια από διάφορες αιρετικές ομάδες και διασώζονται ως τις μέρες μας. Οι διάφορες προτεσταντικές ομάδες έχουν ως κύρια αρχή τους τον ανεικονισμό και πολεμούν με λύσσα την Ορθοδοξία μας, η οποία

δέχεται την τιμητική προσκύνηση των ιερών προσώπων της πίστεώς μας μέσω των ιερών εικόνων.

Απαντάμε στους σύγχρονους εικονοκλάστες ότι η Αγία μας Καθολική Εκκλησία καθόρισε επακριβώς τα όρια της αλήθειας και της πλάνης. Μια προσεκτική ανάγνωση του «Συνοδικού» της Ζ' Οικουμενικής Συνόδου, που διαβάζεται στους ναούς την Κυριακή της Ορθοδοξίας, περιχαράκωνει την βιβλική αλήθεια και δίνει πειστική απάντηση στους επικριτές της Εκκλησίας μας. Η εικονομαχία είναι αποστροφή προς την ύλη, απόρροια των αιρετικών μανιχαϊστικών δοξασιών, οι οποίες δυστυχώς πέρασαν μέσα στις διδασκαλίες πολλών αιρετικών ομάδων, όπως και των συγχρόνων μας αιρετικών προτεσταντών.

Αλλά δεν έχει μόνο σημασία για την Εκκλησία η αναστήλωση των Ιερών Εικόνων, αλλά και για τον παγκόσμιο πολιτισμό. Ο μονολιθικός θρησκευτικός ανεικονισμός είχε αναμφίβολα αρνητικές συνέπειες για την προαγωγή της εικονικής ωραιότητας. Η εικόνα και μάλιστα η θρησκευτική απεικόνιση, αποτελεί βασικό στοιχείο του παγκόσμιου πολιτισμού. Η παγκόσμια πολιτιστική κληρονομιά έχει να επιδείξει ανυπολόγιστης καλλιτεχνικής αξίας έργα θρησκευτικής ζωγραφικής. Τα σπουδαιότερα μνημεία – ναοί του κόσμου είναι καταστόλιστοι από εικονογραφίες άφθαστης τεχνοτροπίας. Το ίδιο και τα μεγάλα μουσεία επιδεικνύουν με καμάρι εικόνες θρησκευτικής τέχνης. Είναι γνωστό σε όλους το παγκόσμιο ενδιαφέρον για την ορθόδοξη εικονογραφία και γι' αυτό οργανώνονται εκθέσεις με τεράστια επιτυχία. Μπορούμε να σκεφτούμε ποια θα ήταν τα αποτελέσματα, αν επικρατούσαν οι εικονομάχοι στο Βυζάντιο. Δε θα είχαμε τη δυνατότητα να θαυμάζουμε αυτούς τους θησαυρούς, οι οποίοι είναι για μας τους ορθοδόξους το ξεχείλισμα της πίστεως των διαχρονικών ιερών εικονογράφων. Άλλωστε η εικονογραφία για την Ορθοδοξία μας δεν ήταν μια μονοσήμαντη καλλιτεχνική έκφραση, αλλά βαθιά μυστική λειτουργία του εικονογράφου, ο οποίος ζωγράφιζε νηστεύοντας και προσευχόμενος!

Σε αντίθεση με όλους τους λογίς εικονοκλάστες, εμείς, ως ορθόδοξοι χριστιανοί, μετέχουμε της αλήθειας και ταυτόχρονα, ως έλληνες, μετέχουμε του ωραίου. Χάρη σ' αυτές τις δύο σταθερές διαφέρουμε από όλους τους άλλους που έχουν διαφορετικέςπίστεις, έχουμε το προβάδισμα στην αληθινή πρόοδο και τον παγκόσμιο πολιτισμό και αναγκάζονται οι άλλοι να μας ακολουθούν...

ΑΓΙΑ ΘΕΟΔΩΡΑ Η ΑΥΓΟΥΣΤΑ

Η Αγία Θεοδώρα, η βασίλισσα, γεννήθηκε στην Έβεσσα της Παφλαγονίας, το 815 μ.Χ., από ευσεβείς γονείς, τον δρουγγάριο Μαρίνο και την ενάρετη Θεοκτίστη που διακρινόταν για την ευλάβειά της και την προσήλωσή της στην ορθόδοξη πίστη. Η Αγία είχε

τρεις άλλες αδελφές, τη Σοφία, της Μαρία και την Ειρήνη και δύο αδελφούς, τον Βάρδα και τον Πετρωνά. Το έτος 830 μ.Χ. νυμφεύθηκε τον αυτοκράτορα Θεόφιλο (829 - 842 μ.Χ.), ο οποίος ήταν εικονομάχος. Παρά το εικονομαχικό κλίμα που επικρατούσε, η Θεοδώρα εξακολουθούσε να τιμά τις ιερές εικόνες και να τις φυλάσσει κρυφά στα δώματά της. Η μητέρα της, Θεοκτίστη, εγκατέλειψε τα ανάκτορα και αποσύρθηκε σε γυναικεία μονή, την οποία η ίδια είχε ιδρύσει.

Το 842 μ.Χ. ο Θεόφιλος πέθανε και η Αγία Θεοδώρα ανέλαβε την βασιλεία και την εποπτεία του ανήλικου υιού της Μιχαήλ, με συνεπιτρόπους τον αδελφό της Βάρδα, τον εκ του πατέρα της θείου της, που ήταν μάγιστρος και τον λογοθέτη Θεόκτιστο. Η πρώτη ενέργεια ήταν η απομάκρυνση του εικονομάχου Πατριάρχου Ιωάννου και η εκλογή του Αγίου Μεθοδίου. Η Σύνοδος, που συνήλθε στις 11 Μαρτίου του 843 μ.Χ., αποφάσισε την αναστήλωση των Αγίων εικόνων και ανόρθωσε την διδασκαλία της Ζ' Οικουμενικής Συνόδου.

Η μεγαλοπρεπής πανήγυρη ετελέσθη την Α' Κυριακή των Νηστειών, στο ναό της Αγίας Σοφίας, που από τότε καθιερώθηκε ως Κυριακή της Ορθοδοξίας.

Αλλά εκτός από το ζήτημα των εικόνων, την Αγία Θεοδώρα απασχόλησαν και άλλοι ποικίλοι εσωτερικοί και εξωτερικοί περισπασμοί, όπως οι επιδρομές των Αράβων στη Σικελία και Μικρά Ασία, οι επαναστάσεις των Σλάβων της Πελοποννήσου και των Παυλιανιτών της Μικράς Ασίας, οι εκστρατείες κατά των Αράβων της Κρήτης, της Συρίας και της Αιγύπτου, και οι περιπλοκές με τον ηγεμόνα των Βουλγάρων Βόγορι, τον οποίο οδήγησε στην Ορθοδοξία. Έτσι, εμπιστεύτηκε την ανατροφή του υιού της στον αδελφό της Βάρδα, ο οποίος, με σκοπό το δικό του συμφέρον, ενθάρρυνε και ενίσχυε κάθε ροπή του νεαρού βασιλέως προς την ακολασία. Η δολοφονία του λογοθέτου Νεοκτίστου κατέστησε τον αδελφό της Αγίας πανίσχυρο, ώστε να περιφρονεί και να απειλεί και την ίδια.

Αργότερα, ο ίδιος ο υιός της Αγίας, Μιχαήλ, και ο αδελφός της Βάρδας, διέταξαν τον εγκλεισμό της, μαζί με τις θυγατέρες της Άννα, Θέκλα, Αναστασία, Μαρία και Πουλχερία, στη Μονή Γαστριών, στην περιοχή των Υφομαθείων και την κουρά της ως μοναχής. Εκεί η Αγία Θεοδώρα αφοσιώθηκε στην προσευχή και στην άσκηση. Κοιμήθηκε οσίως με ειρήνη το έτος 867 μ.Χ., το δε ιερό λείψανό της φυλάσσεται με ευλάβεια στο ναό της Παναγίας Σπηλαιωτίσσης στην Κέρκυρα.